

Trichofilia – co to jest?

Damian D. Brela

Trichofilia jest rodzajem parafilii. Przypomnijmy, co oznacza termin *parafilia* – z greckiego *para* / *παρά* – obok, ponadto, oprócz i *philia* / *φιλία* – miłość. W seksuologii oznacza popęd seksualny skierowany na coś, co nie dotyczy genitaliów czy stymulacji genitalnej. Bardzo często w potocznej mowie używa się zamiennika “fetysz” na określenie parafilii, jednak w istocie fetyszyzm jest jednym z rodzajów parafilii. Szczegółowe informacje na temat parafilii i zaburzeń parafilicznych można przeczytać w osobnym artykule.

Pojęcie *trichofilia* pochodzi z greckich słów: *trica* / *τρίχα* - włosy, *philia* / *φιλία* - miłość; oznacza pociąg seksualny do włosów. Zainteresowanie włosami może dotyczyć tych na głowie, na twarzy (zarost), na ciele (klatka piersiowa, brzuch, plecy), pod pachami, w częściach intymnych ciała, nóg itd. Preferencje mogą być bardzo różne i mogą być związane z rodzajem włosów, długością, kolorem, ułożeniem, fryzurą itd. Aktywność natomiast może przejawiać się poprzez samo oglądanie włosów, dotykanie ich lub podejmowanie różnych czynności, np. układanie, strzyżenie, waczenie, lizanie lub wrywanie.

Włosy są częścią ciała, która ma bardzo duże znaczenie kulturowe. W pewnych kulturach muszą być ściśle zakrywane przez kobiety np. wyznające islam czy siostry zakonne w Kościele Katolickim. W kulturze zachodniej są silnie związane z atrakcyjnością seksualną. Motyw włosów można również odnaleźć w baśniach i mitologii.

Trichofilia jako rodzaj parafilii, sama w sobie, jest zjawiskiem zdrowym i niewymagającym psychoterapii. Jeśli tylko nie powoduje to cierpienia psychicznego u osoby

doświadczającego takiego zainteresowania. W sytuacji, kiedy zainteresowanie włosami może naruszać integralność drugiej osoby, narażać na konflikt z prawem (np. kradzież włosów) lub powodować cierpienie u partnera /ki, to wtenczas staje się zaburzeniem parafialnym, które powinno być poddane psychoterapii.

Zainteresowanie włosami, chęć stymulacji z nimi związanej może mieć dodatkową wartość w życiu seksualnym jednostki lub w jej związku. Może też budzić skrępowanie, wstyd, brak akceptacji, co też jest wskazaniem do terapii.

Każdy z nas jest inny i ma prawo do swoich zainteresowań - również tych seksualnych. Akceptacja ich pozwala na życie w zgodzie ze sobą; spełnienie i satysfakcję. A jedyny warunek polega na tym, by nasze upodobania nie krzywdziły innych – ludzi lub innych zwierząt.

Literatura:

American Psychiatric Association (2013). Kryteria Diagnostyczne Zaburzeń Psychiczych.

Wydanie piąte. Wrocław: Edra Urban & Partner.

Bancroft J. (2019). Seksualność człowieka. Wrocław: Edra Urban & Partner.

Giesse H., red. (1976). Seksuologia. Państwowy Zakład Wydawnictw Lekarskich, Warszawa.